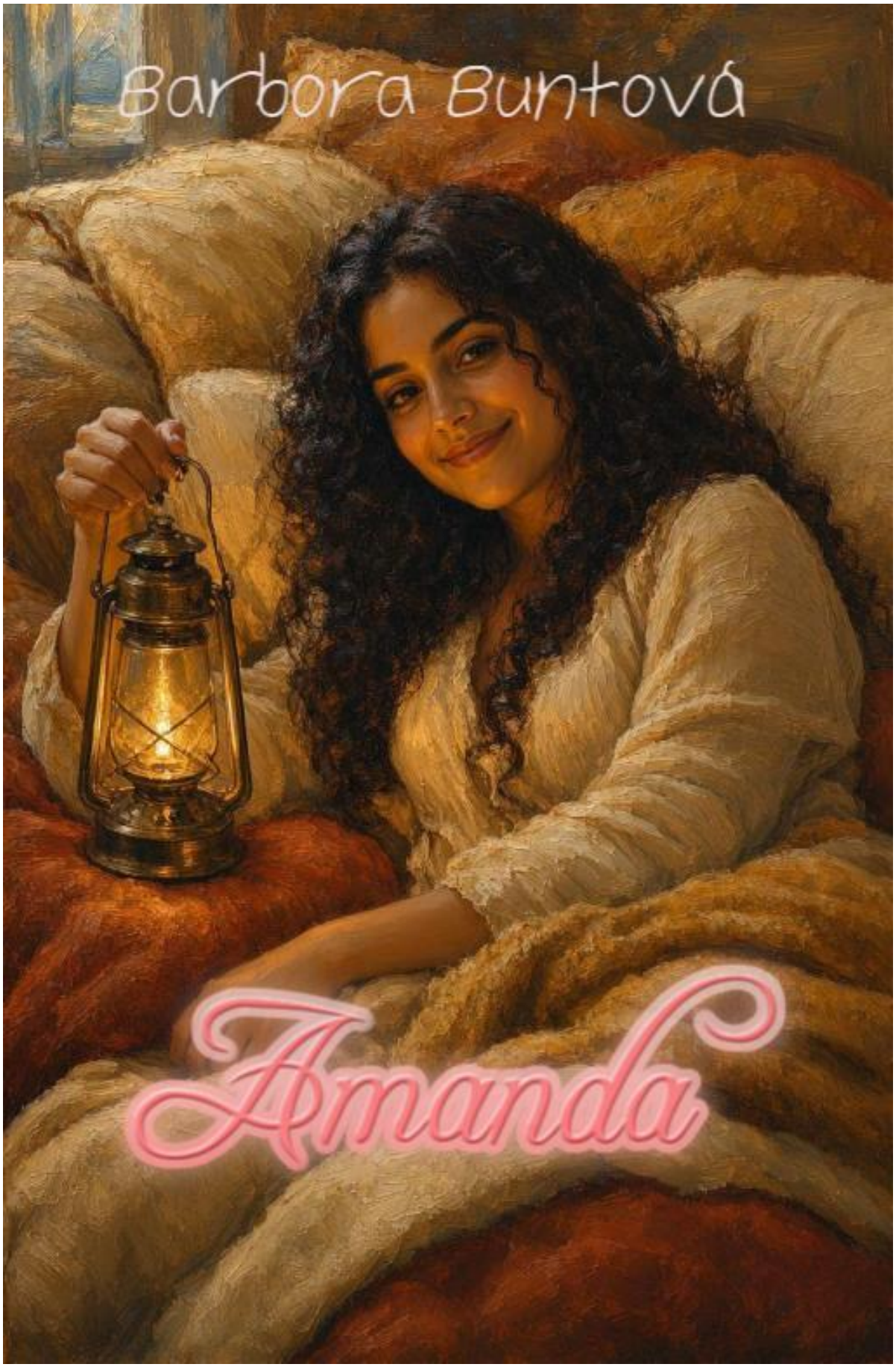
Barbora Buntová
Amanda

Barbora Buntová

Amanda

Svitalo. Cez jemné závesy do malej izbietky prenikali prvé lúče slnca a modrý svit bledol spolu s utíchajúcim štebotom vtákov. Amanda už bola hodnú chvíľu hore, vychutnávala si čistú myseľ po zobudení, no vstávať sa jej nechcelo. Trvalo to už asi mesiac. Nemala do ničoho síl, pritom ešte nedávno prekypovala elánom a bezdôvodne dobrou náladou. Akoby stále spala, i za bdelého stavu; i teraz. Bolo už deväť hodín, no driemoty ju s východom slnca prepadli opäť. Zaborila hlavu s dlhými kučeravými vlasmi hlboko do vankúša, zakutrala sa pod teplučkú perinu, lebo vonku už mrzlo, a – znova zadriemala. Sníval sa jej podivný sen.

„ Amanda... vstávaj...“ cudzí ženský hlas k nej prevrával jemne a opatrne, akoby sa bál, že silnejší tón ju zraní.

„Prevláda v tebe živel vzduch a voda. Ako vyzerá ten vzduch? Máš v hlave príliš veľa obrazov a vážnych myšlienok, hlbokých úvah, ktoré ťa odtŕhajú od reálneho sveta... približujú ťa k Duchu, ale tvoje telo a vitalita chradnú; ostatným častiam svojej osobnosti nevenuješ vôbec žiadnu pozornosť. Kedy si sa naposledy dobre najedla, uvarila si naozaj delikatesu..? a čo tvoje záľuby, modelovanie z hliny a tkanie? Úplne si na ne zabudla... Vstaň a ohmataj peľasť postele, ohmataj si ramená a boky, cíť svoje telo.“

Amanda sa pokúsila vstať, no spala tak hlboko, že neurobila vôbec nič, len sa zo sna jemne usmiala.

„Venuj pozornosť praktickým veciam. Ulož si drevo na zimu, poupratuj komoru a všímaj si predmety okolo seba. Nebuď utopená vo svojich predstavách.

Druhá vec, ktorá ťa trápi, je smútok a letargia. Súvisí s emóciami a to je voda. Aby emócie niečo potlačilo alebo uhasilo, potrebuješ viac ohňa.“ Neznáma zrazu hovorila celkom normálne, a vložila do hlasu živý, veselý tón. „Čo tak pozrieť si nejaký bojový film s hrdinami, pustiť si energickú hudbu s bubnami a zatancovať si? Tiež by ti nezaškodilo,

keby si sa trošku nahnevala a zanadávala si na celý svet, roky už na to máš, hihi!“ smiala sa žena a jej hlas sa strácal a rozplýval, až sa Amanda zobudila na vlastný smiech.

‚Pekný sen, ako dlho som už nemala takýto živý!, pochvaľovala si, sediac na okraji postele.

A hneď aj urobila skoro všetko, čo jej víla radila. Dostala z toho takú dobrú náladu, že sa rozhodla vybrať z kopca, kde stál jej dom spolu s niekoľkými susedovcami, dolu do dediny.

Prvé, čo ju zaujalo, boli tváre ľudí. Víla jej predsa povedala, že si má všímať predmety. Títo ľudia boli ozaj ako predmety – neprítomní, hluchí a slepí, žijúc vo svojich ilúziách a preveľkých

omyloch – jednoducho neboli schopní dostať sa pod povrch. Amanda si spomenula na časy, vďaka ktorým si kúpila dom na samote a uvedomila si, z akého nepríjemného sveta odišla. Neľutovala.

S nákupom sa vrátila domov. Cítila sa sviežejšie, silnejšie a predovšetkým prítomná, uvedomila si, že častejší kontakt s ľuďmi potrebuje, i keď nezdieľa ich životy a názory. Skôr, ako začala variť, pristúpila k botníku a zvesila jediné zrkadlo, ktoré mala doma. Bola, nebola... zachichotala sa nad tou predstavou.